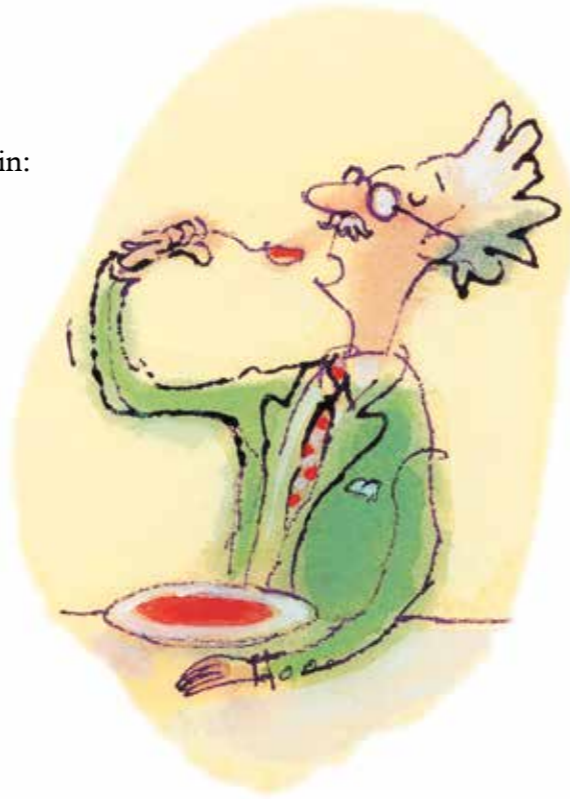

Herra Blom söi soppansa näin:

Nella Della söi soppansa näin:

Johannes söi soppansa näin:

Ja Kirppu-kissa hörppi soppansa lautaselta. Näin:

Hämähäkki

”Se oli hyvää keittoa”, isä Blom sanoi. ”Mitä saamme seuraavaksi?”

”Ruskeita papuja”, Nella Della sanoi.

”Taas ruskeita papuja?”

”Emme ole moneen viikkoon syöneet ruskeita papuja”, Nella Della sanoi. ”Niiden kanssa on omenahilloa ja paistettua sipulia.”

”Entä mitä meillä on jälkiruoaksi?” Johannes kysyi.

”Ei mitään.”

”Voi, lapset”, isä Blom sanoi. ”Jos minulla olisi rahaa, ostaisin ostaisin valtavan jäätelökakun. Mutta minulla on vain muutama kolikko, joilla meidän pitäisi selvitä vielä kolme viikkoa.” Hän pureskeli hermostuksissaan viiksiänsä, ja kun Nella Della nosti papuvadon pöydälle, isä näytti niin surulliselta, että Nella Della laski käden tämän harteille ja sanoi: ”Syö nyt edes vähän, isä. Huomenna teen lettuja.”

”Voi, ei siitä ole kyse”, isä sanoi. ”Syön mieluummin ruskeita papuja. Olen vain huolestunut, koska näillä kolikoilla en varmaankaan pysty maksamaan edes vuokraa. Mitä siitäkin seuraa? Meidät heitetään pihalle, eikä meillä ole sitten mitään syötävää. Ei edes ruskeita papuja! Mitä me sitten tekisimme?”

”Sitten varastaisimme”, Johannes sanoi iloisena. ”Minä voisin ryöstää pankin pyssyllä, ja te saisitte auttaa minua. Naamioituneina.”

”Älä puhu noin kamalia”, isä sanoi.

”Entä jos menisimme kerjäämään ovelta ovelle”, Johannes sanoi. ”Menisimme kau-

pungista toiseen, likaisissa ryysyissä. Meille tiuskittaisiin joka paikassa, kunnes löytäisimme jostain säkillisen kultaa.”

”Järjetöntä”, Nella Della sanoi. ”Syö mieluummin lautasesi tyhjäksi.”

”Jaahas...” isä sanoi. ”Jotain pitäisi tehdä. Minun pitäisi löytää työpaikka.”

Lapset hämmästyivät. Isällä ei ollut koskaan ollut oikeaa työtä. Hän oli erittäin viisas, ja kirjoitti vakuuttavia kirjoja, kuten *Bysantin valtakunnan levottomuudet* tai *Germaaniensa psykologia*. Kirjat olivat erittäin vaikealukuisia ja vaikeasti ymmärrettäviä, mutta oikein vakuuttavia. Hän kävi myös luennoimassa kulttuuriyhdistyksessä. Kaikesta tästä hän kyllä ansaitsi rahaa... tietenkin. Rahaa tuli kuitenkin vain vähän, ja koko ajan sen tulo väheni entisestään, eikä sitä ollut missään nimessä tarpeeksi. Jotain pitäisi kyllä tehdä.

”Kunpa Wiplala olisi taas täällä”, Johannes sanoi, ”hän voisi muuttaa tavalliset valkoiset paperit seteleiksi. Sitten olisimme kertaheittola rikkaita. Hän voisi myös tiu’uttaa ruskeat pavut munkeiksi. Sen Wiplala osasi.”

”Mitä... kuka?” isä kysyi hajamielisenä.

”Etkö enää muista, kuka Wiplala on”, Nella Della kysyi moittien.

”Häh? Ai niin, kyllähän minä muistan”, isä sanoi. ”Tarkoitat sitä pientä, hintelää tonttu-ukkoa, joka sanoi, että osaa taikoa, mutta...”

”Kyllä hän osasi”, lapset huusivat yhteen ääneen. ”Hän osasi taikoa, mutta hän sanoi sitä tiu’uttamiseksi. Hän osasi tiu’uttaa erinomaisesti.”

Isä Blom nosti etusormensa ja sanoi: ”Kuunnelkaahan nyt. Wiplala osasi tiu’uttaa vain ihan vähän. Siksi hänestä oli niin paljon vaivaa. Mokokakin pikku melumaakari. Epäonnentuoja. Mutta oli miten oli: hän ei ole täällä enää, ja me syömme vain ruskeita papuja. Saisinko vielä vähän sipulia, lapseni.”

Johannes ja Nella Della olivat hiljaa, mutta molemmat muistelivat aikaa, jolloin pieni Wiplala vielä oli heidän luonaan.

”Antaisitko minulle sanomalehden”, isä sanoi. ”Haluan katsoa ilmoituksia. Haluan katsoa löytyisikö sieltä minulle työpaikka.”

”Minkälainen työpaikka?” Nella Della kysyi.

